

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobkyně: **Z. R.**
bytem P.
zastoupená Mgr. Barborou Kubinovou, advokátkou
sídlem Milešovská 6, Praha 3

proti
žalované: **Západočeská univerzita v Plzni**
IČ 49777513
sídlem Univerzitní 2732/8, Plzeň

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalované v řízení vedeném žalovanou pod sp. zn. PR-P 607/10,

takto:

- I. Žalovaná je povinna ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku vydat rozhodnutí v řízení vedeném pod sp. zn. PR-P 607/10 o žádosti žalobkyně, doručené dne 6. 9. 2010 žalované, o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace.

- II. Žalovaná je povinna do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobkyni náhradu nákladů v řízení ve výši 18 456 Kč k rukám zástupkyně žalobkyně Mgr. Barbory Kubinové, advokátky.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Na základě žádosti žalobkyně ze dne 3. 9. 2010 o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace podle § 89 odst. 1 písm. b) zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách, bylo dne 6. 9. 2010 zahájeno u žalované řízení vedené pod sp. zn. PR-P 607/10. Žadostí se žalobkyně domáhala vydání osvědčení o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace, které získala studiem na Moskevském institutu podnikatelství a práva ve studijním oboru právo.
2. Žádost žalobkyně byla zamítnuta rozhodnutím žalované ze dne 1. 8. 2014, č. j. ZCU 022247/2014, které bylo zrušeno rozhodnutím Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy (dále jen „ministerstvo“) ze dne 29. 12. 2015, č. j. MSMT-46882/2015-1, jímž byla věc zároveň vrácena k novému projednání žalované. Žalovaná žádost znovu zamítla rozhodnutím ze dne 8. 3. 2018, č. j. ZCU 005953/2018, přičemž odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto a rozhodnutí bylo potvrzeno rozhodnutím ministerstva ze dne 5. 10. 2018, č. j. MSMT-32047/2018-2. Posledně uvedené rozhodnutí ministerstva bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 12. 2020, č. j. 30 A 310/2018 – 67 (dále jen „zrušující rozsudek“), a soud věc vrátil ministerstvu k dalšímu řízení. Následně ministerstvo rozhodnutím ze dne 18. 8. 2021, č. j. MSMT- 32047/2018-3, původní rozhodnutí žalované ze dne 8. 3. 2018, č. j. ZCU 005953/2018, zrušilo a věc jí vrátilo k novému projednání (dále jen „zrušovací rozhodnutí“). Zrušovací rozhodnutí nabylo právní moci dne 18. 8. 2021.
3. Po právní moci zrušovacího rozhodnutí žalovaná provedla v řízení dva úkony. Dne 11. 11. 2021 požádala žalovaná přípisem datovaným dnem 9. 11. 2021 Národní informační centrum pro uznávání a mobilitu při Ministerstvu školství a vědy Ruské federace (dále jen „Russian ENIC“) o vyjádření ke kopii diplomu a dodatku k diplomu žalobkyně vydanými Moskevským institutem podnikatelství a práva a o vyjádření k oprávněním Moskevského institutu podnikatelství a práva a Mezinárodního institutu podnikatelství a práva, s. r. o. Dále dne 22. 12. 2021 vydala žalovaná usnesení sp. zn. PR-P 607/10 o dožádání na ministerstvo, jímž požádala podle § 13 odst. 1 správního řádu ministerstvo o zprostředkování vyjádření Russian ENIC.
4. Žalovaná dosud ve věci nerozhodla.
5. Žalobkyně podala ministerstvu dne 20. 10. 2021 žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu. Ministerstvo vydalo rozhodnutí ze dne 29. 11. 2021, č. j. MSMT-32047/2018-8, jímž žádosti žalobkyně o uložení opatření proti nečinnosti žalované nevyhovělo.

II.

Žaloba

6. Žalobkyně se žalobou podanou dne 22. 11. 2021 domáhala ochrany proti nečinnosti žalované.
7. Svou žalobu odůvodnila s odkazem na § 71 správního řádu a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 5 Ans 6/2009-82, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2015, č. j. 10 As 107/2015-44, bod 28, tím, že žalovaná měla ve věci vydat rozhodnutí do 30 dnů od právní moci zrušovacího rozhodnutí ministerstva, tj. do 17. 9. 2021. Procesní prostředky stanovené k ochraně proti nečinnosti žalobkyně bezvýsledně vyčerpala svou marnou žádostí o uplatnění opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu ze dne 20. 10. 2021.
8. Žalobkyně navrhla, aby soud rozsudkem uložil žalované povinnost vydat do 30 dnů od právní moci rozsudku rozhodnutí ve věci žádosti žalobkyně ze dne 3. 9. 2010, vedené u žalované pod sp. zn. PR-P 607/10.

III.

Vyjádření k žalobě

9. Žalovaná ve vyjádření k žalobě ze dne 1. 12. 2021 uvedla, že požádala Russian ENIC o vyjádření ke kopii diplomu a dodatku k diplomu, kdy podle § 71 odst. 4 písm. b) správního řádu se prodlužuje lhůta pro vydání rozhodnutí o dobu nezbytnou k provedení tohoto úkonu.

IV.

Replika a další podání žalobkyně

10. Žalobkyně v replice zdůraznila, že v řízení musí žalovaná prokázat nejen odeslání žádosti Russian ENIC, ale i účelnost tohoto úkonu. Žalobkyně též poukázala na to, že správní spis již obsahuje dotaz týkající se řádnosti totožného studia a diplomu zřejmě stejného vzoru, vydaného jinému studentovi stejného studia v totožný den, z roku 2014. Žádost na Russian ENIC je opakovaným úkonem, který již byl učiněn v roce 2014 ministerstvem ve vztahu k absolventovi stejného studia a jeho diplomu a dodatku k diplomu stejného vzoru, tudíž jde o úkon nadbytečný. V tehdejší odpovědi Russian ENIC v roce 2014 sdělil: „*Co se týče Vámi požadovaných informací, předali jsme Vaše dotazy zástupcům Federální služby pro dohled v oblasti vědy a vzdělávání (Rosobnadzor) a ti potvrdili, že „Moskevská univerzita podnikání a práva“ měla vzdělávací licenci a vydávala státem uznaný Bakalářský diplom na základě akreditovaného studijního programu, Právo, 2009. V té době měla také pobočku v Praze s právem vydávat státní diplomy mimo Ruskou federaci. Dokument, který jste přiložili, je diplom podle státního vzoru vydaný podle státních předpisů, takže je platný a uznáván na území Ruska.*“ Žalobkyně dodala, že neměla být posuzována zahraniční legislativa, protože doložila úředně ověřenou kopii diplomu a dodatku k diplomu, což prokazuje soulad s legislativou země původu diplomu, navíc za situace, kdy v případě žádostí žadatelů o uznání vzdělání dosaženého na jiné zahraniční vysoké škole správní orgány takové dokazování nečiní a dostačuje jim doložení diplomu a jeho dodatku k prokázání souladu studia se zahraniční legislativou. Nejde ani o zvláště složitý případ, neboť dané studium je žalované známo, protože správní řízení probíhá od roku 2010 a v minulosti rozhodovala přinejmenším desítky žádostí jiných žadatelů o uznání tohoto studia, přičemž obvykle rozhoduje žádosti o uznání vzdělání, s nímž jindy nepřišla do styku, čili toto řízení je

naopak jednodušší, než běžné nostrifikační řízení. Žalovaná odeslala žádost na Russian ENIC až po uplynutí lhůty k vydání rozhodnutí. Žalovaná netvrdila ani neprokázala, že by byl zpracováván znalecký posudek nebo bylo prováděno dožádání dle § 13 odst. 3 správního řádu, ohledně čehož by muselo být vydáno usnesení dle § 13 odst. 1 správního řádu a které se vztahuje pouze k dožádání mezi tuzemskými správními orgány dle § 13 odst. 6 správního řádu. Pokud jde o doručování písemnosti do ciziny, žalovaná neuvedla, kdy byla daná písemnost odeslána a kdy byla doručena, kdy je nepřijatelné, aby se lhůta k vydání rozhodnutí prodlužovala o nekonečně dlouhou dobu v případě nečinnosti adresáta. Žalobkyně dodala, že jednou uplynulá lhůta k vydání rozhodnutí se nemůže obnovit, protože počátek lhůty pro podání nečinnostní žaloby musí být pro účastníka řízení stanoven jednoznačně a není přípustné, aby jednou řádně podaná nečinnostní žaloba byla v důsledku skutečností následně nastalých hodnocena jako předčasná (srov. argumentaci uvedenou v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2013, č. j. 5 Ans 4/2012 – 20, vztahující se sice k přerušení řízení, která je podle žalobkyně aplikovatelná pro všechny případy modifikace lhůt pro vydání správního rozhodnutí). Žádost na Russian ENIC byla tak podle žalobkyně odeslána až po uplynutí lhůty k vydání rozhodnutí.

11. V podání ze dne 11. 1. 2022 žalobkyně poukázala na to, že ministerstvo postoupilo spis žalované na základě zrušovacího rozhodnutí s prodlevou téměř jednoho měsíce. Dále znovu zdůraznila, že první úkon ve věci učinila žalovaná po vydání zrušovacího rozhodnutí až 9. 11. 2021, přičemž se tak stalo až v době, kdy žalované lhůta k vydání rozhodnutí již uplynula. Rovněž poukázala na to, že usnesení o dožádání není účelným úkonem, protože předmětnou písemnost mohla žalovaná zaslat sama, ostatně tak i učinila. Pokud jde o samotný obsah dotazů na Russian ENIC, pak podle žalobkyně odpověď na dotazy 1) a 2) správní spis již obsahuje a dotazy 3) a 4) jsou irelevantní.
12. Žalobkyně přiložila k žalobě a replice (kromě listin, které jsou součástí předloženého správního spisu, jimiž se dokazování neprovádí - srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, publ. pod č. 2383/2011 Sb. NSS) následující listiny, které soud neprováděl jako důkazy, protože by to bylo nadbytečné. Poskytnutí informací č. j. ZCU 019376/2013 ze dne 17. 6. 2013 se netýká posuzované věci. E-mailová komunikace mezi Russian ENIC a ministerstvem ze dne 2. a 3. 10. 2014 se též netýká vzdělání žalobkyně. Soud přes návrh žalobkyně v replice ani nevyžadoval a k důkazu pro nadbytečnost neprováděl diplom třetí osoby č. VBA 0573708 vč. dodatku.

V.

Posouzení věci

13. Vzhledem k tomu, že oba účastníci s takovým postupem vyjádřili souhlas (žalobkyně konkludentně vzhledem k výzvě soudu ze dne 24. 11. 2021, č. j. 57 A 139/2021-25, a žalovaná výslovně ve vyjádření k žalobě), rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.
14. V souladu s § 81 odst. 1 s. ř. s. soud rozhodl na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí, kdy vycházel z obsahu předloženého správního spisu, shrnutého v odst. I odůvodnění tohoto rozsudku, a podání účastníků, shrnutých v odst. II, III a IV odůvodnění tohoto rozsudku.
15. Soud předesílá, že podmínka stanovená v § 80 odst. 1 s. ř. s. byla splněna, protože žaloba byla podána dne 22. 11. 2021 a zrušovací rozhodnutí nabylo právní moci dne 18. 8. 2021.

Žalované začala plynout lhůta k vydání rozhodnutí o žádosti žalobkyně dne 18. 8. 2021, kdy nabylo právní moci zrušovací rozhodnutí (viz níže), a proto ke dni podání žaloby nemohla marně uplynout roční lhůta stanovená v § 80 odst. 1 s. ř. s.

16. Žalobkyně v souladu s § 79 odst. 1 s. ř. s. též bezvýsledně vyčerpala prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k její ochraně proti nečinnosti, neboť podala dne 20. 10. 2021 ministerstvu žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti žalované podle § 80 odst. 3 in fine správního řádu, přičemž ministerstvo této její žádosti rozhodnutím ze dne 29. 11. 2021, č. j. MSMT-32047/2018-8, nevyhovělo.
17. Soud v této souvislosti dodává, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2020, č. j. 1 Azs 200/2020 – 31, bod 17, platí, že je prostředek, který procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k ochraně proti nečinnosti správního orgánu, tj. žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. 3 správního řádu, bezvýsledně vyčerpán, pokud nadřízený správní orgán žádosti nevyhoví podle § 80 odst. 6 věty druhé správního řádu. *„Vzhledem ke skutečnosti, že správní řád výslovně nestanoví lhůtu pro vydání rozhodnutí ve věci žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti, je třeba vycházet z § 71 odst. 3 s. ř. a tam stanovené obecné třicetidenní lhůty. Pro zvláště složité případy není na základě § 71 odst. 3 s. ř. vyloučena aplikace lhůty delší. Účastník řízení by tedy měl před podáním žaloby na ochranu proti nečinnosti vyčkat uplynutí alespoň obecné třicetidenní lhůty. Z toho plyne, že bezvýsledně je prostředek ochrany proti nečinnosti vyčerpán také tehdy, pokud nadřízený správní orgán ve třicetidenní lhůtě o žádosti nerozhodne (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2009, č. j. 9 Ans 8/2009-149, a rozsudek rozšířeného senátu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 5 As 9/2015-59, č. 3409/2016 Sb. NSS). Platí, že podmínka bezvýsledného vyčerpání prostředků ochrany proti nečinnosti v řízení před správním orgánem musí být splněna již k okamžiku podání žaloby (viz rozsudek rozšířeného senátu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 5 As 9/2015-59, č. 3409/2016 Sb. NSS).“* Třicetidenní lhůta v posuzovaném případě přitom marně uplynula dne 19. 11. 2021, protože k podání žádosti došlo dne 20. 10. 2021. K podání žaloby dne 22. 11. 2021 tudíž došlo po bezvýsledném vyčerpání (marném podání) žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. 3 správního řádu.
18. Procesní podmínky věcného projednání žaloby žalobkyně tedy byly splněny. Jedinou spornou otázkou tak bylo, zda je či není žalovaná nečinná v řízení o žádosti žalobkyně, tzn., zda žalované ke dni rozhodnutí soudu marně uplynula lhůta pro vydání rozhodnutí.
19. Soud považuje za vhodné předeslat, že podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006-49, publ. pod č. 1255/2007 Sb. NSS, platí, že zruší-li krajský soud rozhodnutí správního orgánu, je povinností správního orgánu pokračovat v řízení a řídit se přitom závazným právním názorem vyjádřeným v pravomocném soudním rozhodnutí, bez ohledu na to, zda je ve věci podána kasační stížnost. Z toho pro posuzovanou věc vyplývá závěr, že podání kasační stížnosti v řízení vedeném Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 7 As 100/2021, proti zrušujícímu rozsudku na běh lhůty k vydání rozhodnutí nemohlo mít vliv.
20. Správní soudy konstantně judikují, že pokud je rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušeno a věc je mu vrácena k novému projednání a rozhodnutí a pokud zároveň nelze vzhledem k rozsahu či charakteru vad, pro něž bylo předcházející rozhodnutí zrušeno, ve věci znovu rozhodnout bezodkladně, běží lhůta pro rozhodnutí správního orgánu znovu ode dne právní moci zrušujícího rozhodnutí. Byť tedy správní orgán prvního stupně nezahajuje nové správní řízení, ale pokračuje v řízení již zahájeném, je třeba pro účely posouzení lhůty k vydání rozhodnutí vycházet z toho, že lhůta běží znovu

ode dne právní moci zrušujícího rozhodnutí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 5 Ans 6/2009 - 82, ze dne 25. 11. 2011, č. j. 2 Ans 11/2011 - 95, ze dne 9. 8. 2017, čj. 5 Azs 151/2017 - 23, nebo ze dne 19. 8. 2020, č. j. 2 Azs 156/2020 - 37, bod 23).

21. Dále existuje ustálená judikatura správních soudů, že přerušení správního řízení nemá žádný vliv na běh lhůty pro vydání rozhodnutí, pokud je správní řízení přerušeno až poté, kdy lhůta pro vydání rozhodnutí správního orgánu již uplynula (následné přerušení řízení tak nemá za následek obnovení lhůty pro rozhodnutí správního orgánu (např. viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2013, č. j. 5 Ans 4/2012 - 20, nebo ze dne 19. 8. 2020, č. j. 2 Azs 156/2020 - 37, bod 23).
22. Soud se zabýval odůvodněním zrušujícího rozsudku a zrušovacího rozhodnutí.
23. Klíčový důvod zrušení původního rozhodnutí ministerstva vyplývá z bodu 55 zrušujícího rozsudku: *„Pokud tedy v tomto konkrétním případě zamítl správní orgán prvního stupně žalobkyninu žádost s odkazem na § 90 odst. 5 zákona o vysokých školách z důvodu, že se v jejím případě jednalo o vzdělání poskytované v ČR českou právnickou osobou bez příslušné akreditace, nebyla splněna již prvořadá podmínka, totiž že žalobkyně absolvovala zahraniční studijní program. V takovém případě neměl správní orgán prvního stupně vůbec přistoupit k porovnávání svého studijního programu se studijním programem Moskevského institutu podnikatelství a práva, neboť dle jeho názoru nebyla splněna podmínka, že žalobkyně tento institut absolvovala. Ustanovení § 89 odst. 1 zákona o vysokých školách stanoví, že osvědčení o uznání vysokoškolského vzdělání nebo jeho části v České republice se vydá na základě žádosti absolventa zahraniční vysoké školy. Pokud tedy správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že žalobkyně nebyla absolventkou zahraniční vysoké školy, měl přistoupit k zamítnutí její žádosti pro neoprávněnost žadatele, nikoliv porovnávat studijní programy tak, jak to učinil, a zamítnout žádost dle § 90 odst. 5 zákona o vysokých školách.“* Tímto právním názorem bylo ministerstvo vázáno podle § 78 odst. 5 s. ř. s.
24. V bodě VI na str. 11 a 12 zrušovacího rozhodnutí zavázalo ministerstvo žalovanou podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, aby zkompletovala podklady pro rozhodnutí poskytnutých žalobkyní a podklady opatřené žalovanou, následně aby posoudila a ověřila doklady předložené žalobkyní, zda splňují formální náležitosti listin předkládaných účastníkem řízení správnímu orgánu podle správního řádu, tj. úřední ověření kopií předkládaných listin a úřední překlady cizojazyčných listin do českého jazyka, včetně doplnění chybějících částí předložených listin (např. chybějící avizované přílohy k licenci č. 24-0803 datované 12. 4. 2002). *„V případě rozporů a nejasností obsažených v dokladech předložených Žadatelkou v řízení si Univerzita opatří odborné vyjádření oficiálních orgánů Ruské federace k dokladům předloženým v řízení Žadatelkou (např. k platnosti licence č. 24-803 datované dne 12. 4. 2002). Po doplnění podkladů spisu a došetření skutkového stavu věci, pak Univerzita s ohledem na závěry Soudu obsažené ve Zrušujícím rozsudku vyhodnotí zjištěný stav věci a provede jeho právní kvalifikaci ve vazbě na ustanovení Lisabonské úmluvy a zákona o vysokých školách.“* Následně měla žalovaná vydat rozhodnutí odpovídající a mající náležitosti správního rozhodnutí podle § 68 až 69 správního řádu. Žalovaná dále měla v součinnosti s žalobkyní zjistit, zda žalobkyně skutečně absolvovala studium na zahraniční vysoké škole a získala tak zahraniční vysokoškolské vzdělání, které je možné uznat v České republice za rovnocenné vzdělání absolventa v odpovídajícím typu akreditovaného studijního programu uskutečňovaného žalovanou.

25. Závazné pokyny ministerstva ve zrušovacím rozhodnutí lze shrnout tak, že žalovaná měla před vydáním nového rozhodnutí odstranit nedostatky vedení spisu a formální nedostatky dokladů předložených žalobkyní, dále měla v součinnosti s žalobkyní zjistit, zda žalobkyně skutečně absolvovala studium na zahraniční vysoké škole a získala tak zahraniční vysokoškolské vzdělání, kdy případné rozpory dokladů žalobkyně měla žalovaná odstranit opatřením odborného vyjádření oficiálních orgánů Ruské federace k dokladům žalobkyně. Popsanými závaznými pokyny byl dán rámec úkonů, které měla provést žalovaná před vydáním rozhodnutí ve věci.
26. Podle § 71 odst. 3 správního řádu je správní orgán povinen, pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, vydat rozhodnutí nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení, k nimž se připočítává jednak [písm. a)] doba až 30 dnů, jestliže je zapotřebí nařídit ústní jednání nebo místní šetření, je-li třeba někoho předvolat, někoho nechat předvést nebo doručovat veřejnou vyhláškou osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, nebo jde-li o zvlášť složitý případ, a dále [písm. b)] doba nutná k provedení dožádání podle § 13 odst. 3 správního řádu, ke zpracování znaleckého posudku nebo k doručení písemnosti do ciziny.
27. Z obsahu správního spisu předloženého žalovanou ani z její obrany nevyplynulo, že by bylo třeba nařídit ústní jednání nebo místní šetření, nebo někoho předvolat, někoho nechat předvést nebo doručovat veřejnou vyhláškou, nebo že by byl zpracováván znalecký posudek.
28. Do úvahy tedy přicházelo pouze prodloužení třicetidenní lhůty k rozhodnutí jednak o 30 dnů z důvodu zvláštní složitosti případu [srov. § 71 odst. 3 písm. a) správního řádu] a o dobu nutnou k doručení písemnosti do ciziny [srov. § 71 odst. 3 písm. b) správního řádu], resp. o dobu nutnou k provedení dožádání podle § 13 odst. 3 správního řádu [srov. § 71 odst. 3 písm. b) správního řádu]. Vzhledem k tomu, že šlo o správní řízení s mezinárodním prvkem, měl soud za to, že lze posoudit případ jako zvlášť složitý, tudíž žalované svědčila šedesátidenní lhůta k vydání rozhodnutí.
29. Soud nemusel posuzovat, zda přípis žalované ze dne 9. 11. 2021, odeslaný emailem dne 11. 11. 2021, na Russian ENIC byl či nebyl nezbytným úkonem tak, jak požadovala žalobkyně, neboť v každém případě jeho odeslání cestou elektronické pošty nemohlo nijak prodloužit lhůtu k vydání rozhodnutí: Doba nutná k doručení písemnosti emailem se totiž nikterak neliší v případě, že se elektronická pošta doručuje do ciziny nebo na území tuzemska [srov. § 71 odst. 3 písm. b) správního řádu]. Navíc, stejně jako v případě dožádání na ministerstvo dle usnesení žalované ze dne 22. 12. 2021, k odeslání přípisu ze dne 9. 11. 2021 došlo až po uplynutí lhůty k vydání rozhodnutí (viz níže).
30. Z výše uvedeného pro posuzovanou věc vyplývá závěr, že žalovaná byla povinna vydat rozhodnutí ve věci žalobkyně nejpozději do 60 dnů ode dne 18. 8. 2021, kdy nabylo právní moci zrušovací rozhodnutí, tj. do 18. 10. 2021. Pro úplnost soud dodává, že pro závěr o stanovení běhu lhůty k rozhodnutí žalované je právně bezvýznamné, kdy jí byly doručeny ministerstvem zrušovací rozhodnutí a správní spis.
31. Soud konstatuje, že žalovaná v šedesátidenní lhůtě, která uplynula dne 18. 10. 2021, ve věci neučinila žádný úkon. Lhůta k vydání rozhodnutí tedy žalované marně uplynula.
32. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že požádala Russian ENIC o vyjádření ke kopii diplomu a dodatku k diplomu, kdy podle § 71 odst. 4 písm. b) správního řádu se prodlužuje lhůta pro vydání rozhodnutí o dobu nezbytnou k provedení tohoto úkonu.

Tato obrana žalované není opodstatněná, a to i ve vztahu k usnesení žalované ze dne 22. 12. 2021, z následujících důvodů.

33. Úkon, který žalovaná učinila dne 11. 11. 2021, kdy odeslala svou žádost ze dne 9. 11. 2021 na Russian ENIC, byl totiž žalovanou učiněn až po uplynutí lhůty k vydání rozhodnutí (18. 10. 2021). Soud se shoduje s žalobkyní v tom, že došlo-li k úkonu žalované, jímž žalovaná odůvodňuje prodloužení lhůty k rozhodnutí, až po uplynutí této lhůty, k prodloužení lhůty dojít nemůže. § 71 odst. 3 písm. b) správního řádu, jehož se žalovaná ve vyjádření k žalobě dovolává (číslo odstavce 4 ve vyjádření k žalobě je zjevnou písařskou chybou), nemůže být aplikován, protože se týká výslovně „připočtení“ doby, kdy lze připočítávat (prodlužovat) jen dobu, která trvá, nikoli dobu (lhůtu), která již zanikla (uplynula). Soud je toho názoru, že stejně jako přerušení správního řízení po uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí nezpůsobí obnovení lhůty pro rozhodnutí správního orgánu (srov. výše citované rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2013, č. j. 5 Ans 4/2012 – 20, nebo ze dne 19. 8. 2020, č. j. 2 Azs 156/2020 – 37, bod 23), ani provedení úkonu, jímž by teoreticky mohla být lhůta k rozhodnutí prodloužena, nevede k rozběhnutí nové lhůty k rozhodnutí v délce neurčitě stanovené v § 71 odst. 3 písm. b) správního řádu. Jinými slovy, nelze prodloužit lhůtu, která neběží, protože předtím uplynula. Uvedené platí i ve vztahu k usnesení žalované o dožádání ze dne 22. 12. 2021.
34. Lze dodat s odkazem na argumentaci obsaženou v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2013, č. j. 5 Ans 4/2012 – 20, že na skončení lhůty k vydání rozhodnutí podle § 71 správního řádu je navázán počátek běhu procesní lhůty pro podání nečinnostní žaloby, jejíž zmeškání nelze prominout (srov. § 80 odst. 1 a 2 s. ř. s.). *„Počátek lhůty pro podání nečinnostní žaloby proto musí být pro účastníka správního řízení a potenciálního žalobce stanoven jednoznačně, tedy zejména tak, aby v situaci, kdy je nutno na základě dosavadního průběhu správního řízení dospět k závěru, že lhůta pro vydání rozhodnutí již uplynula, se mohl spolehnout na to, že nyní může během jednoho roku od uplynutí uvedené pořádkové lhůty - a za splnění ostatních procesních podmínek - skutečně podat nečinnostní žalobu.“* Z uvedených důvodů nelze připustit, aby se jednou uplynulá lhůta k vydání rozhodnutí v průběhu lhůty pro podání nečinnostní žaloby *obnovila* – v takovém případě by včas podaná nečinnostní žaloba musela být hodnocena jako předčasná pouze v důsledku takového následného obnovení lhůty k vydání rozhodnutí.
35. Soud shrnuje, že odeslání přípisu dne 11. 11. 2021 na Russian ENIC ani vydání usnesení o dožádání ze dne 22. 12. 2021 žalovanou nevedlo k rozběhnutí nové lhůty k rozhodnutí dle § 71 odst. 3 písm. b) správního řádu, protože šedesátidenní lhůta k vydání rozhodnutí již předtím dne 18. 10. 2021 uplynula.
36. Jelikož je nečinnost objektivně existující stav, kdy v zákonem předepsané lhůtě nedošlo k vydání rozhodnutí, dospěl soud k závěru, že žalovaná je v době rozhodnutí soudu nečinná. Žalovaná totiž v šedesátidenní lhůtě k vydání rozhodnutí do dne 18. 10. 2021 rozhodnutí ve věci nevydala a nevydala ho ani do doby rozhodnutí soudu.
37. Z výše uvedených důvodů soud výrokem I tohoto rozsudku uložil žalované v souladu s § 81 odst. 2 s. ř. s. povinnost vydat v řízení o předmětné žádosti žalobkyně rozhodnutí a stanovil jí k tomu lhůtu 30 dnů, která se soudu jeví jako přiměřená. Délku lhůty stanovil soud vzhledem k dosavadní délce řízení o žádosti žalobkyně a jeho stádiu, přičemž soudem stanovená lhůta nepřesahuje šedesátidenní lhůtu k vydání rozhodnutí stanovenou správním řádem.

VI.

Náklady řízení

38. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud výrokem II tohoto rozsudku podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná nebyla v řízení úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšné žalobkyni přiznal soud náhradu nákladu řízení v celkové výši 18 456 Kč. Tato částka sestává z odměny advokátky ve výši 16 456 Kč, kterou tvoří odměna za 4 úkony právní služby po 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby, repliky a podání ze dne 11. 1. 2022 dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) advokátního tarifu], 4 paušální částky jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu a 21 % DPH ze součtu těchto částek ve výši 2 856 Kč. Dále jde o zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 2 000 Kč [položka 18 odst. 2 písm. c) přílohy k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích]. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. Lhůta k plnění nákladů řízení byla stanovena podle § 160 odst. 1 in fine o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 18. ledna 2022

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu